ఈ రోజున మా క్లాసులో ఒక తమాషా సంఘటన జరిగింది. అది సెకండవర్. . . లెక్చరర్ అటెండెన్సు వేసుకుంటున్నారు. 'ట్వెంటీసెవెన్' అని పిలవగానే [illegible] 'ప్రెజెంట్ [illegible]' అని అడిగారాయన. [illegible] [illegible] 'ట్వెంటీ ఎయిట్' అని [illegible] లెక్చరర్.

'ఎస్సార్' అంటూ లేచి నిలబడ్డ [illegible] అమ్మాయి. ఆ పేరు [illegible]. '[illegible] వచ్చావా?' లెక్చరర్ అడిగారు. తేడా స్పష్టంగా [illegible] కనిపించింది.

'సో. . . శంకర్! నీ అటెండెన్స్ ఆ అమ్మాయికి పడిందన్నమాట. ఆ మాస్టర్ నువ్వు వచ్చిన తరవాత అడిగి దిద్దించుకో', అని, 'ఎస్. . . ట్వెంటీనైన్' అంటూ నంబర్లమీద సాగిపోయారు లెక్చరర్.

సీట్లో కూర్చుంటున్న జయంతి ప్రాధేయపూర్వకంగా నా వేపు చూసింది. మరి కొంచెం సేపటికి ఎందుకో మూడా ఒనిపించి తల తిప్పేసరికి ఆమెకూడా తల ఎత్తి ఒక్క చూపు చూసి ఓ నవ్వు నవ్వింది.

* * *

చదువుతూన్న వనజ కళ్ళను చివరి రెండు మాటలు తొందరించాయి.

వనజ శంకరానికి స్వయానామామయ్య కూతురు. వనజ పుట్టిన నాడే శంకరాని కిచ్చి చెయ్యాలి — చేసుకోవాలి అనుకున్న రెండు కుటుంబాల పెద్దల ఆశలతో ఇద్దరూ ఎదిగారు. చిన్నప్పుడెప్పుడో ఒకరి నొకరు చూసుకున్నా, ఒకరిమీ దొకరికి అంచులు తాకే ఆప్యాయత ఉంది.

వేసవి సెలవుల్లో తమ ఊరు వచ్చిన శంకరాన్ని స్కూలు నుంచి తిరిగి వచ్చిన వనజ మొట్టమొదటగా తలుపు రెక్క చాటుగా, అంతకు మించి సిగ్గుతెర మాటుగా ఓరగా చూసింది. అంత వరకూ మనసులో ఊహించుకున్న బావ కన్నా ఎదుట కళ్ళకు కనిపించే బావ మరీ తనకు పొందికైనట్టు పొంగి పోయింది వనజ.

తల్లి పిలుపుతో హాల్లో కెళ్ళి శంకరం కంటపడి, అతని కలుపుగోలుతనం వల్ల తొందర్లోనే మాటా మాటా కలిపి లోలోన ఎంతో సంతోషపడిపోయింది.

ఇప్పుడు ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేకపోవడం చూసి వరండాలోమంచంమీద కూర్చున్న శంకరానికి చప్పుడేమీ వినిపించనంత జాగ్రత్తగా శంకరం సూట్‌కేస్ తెరిచింది, తన బావ ఏమేం తెచ్చుకున్నాడో చూద్దా మన్న సరదా కొద్దీ.

కౌసల నాగభూషణం

[illegible] ... వాళ్ళని చూస్తూ, వాటిగో ఎదుకుంటూ [illegible] కాళ్ళలో పోజను వదిలి [illegible] నాగిరాలు కనిపించాయి. విప్పి [illegible] ఓ సారి చూసి, ఆ [illegible] విషయాన్నే ప్రస్తుతం [illegible]ంచుతోంది.

• • •

డిసెంబర్, 15.

ఇదే నేనూ, జయంతీ కలిసి మాట్లాడుకున్న తొలి రోజు. మాపులు పిలుపుల తోనే పార్కు చేరుకున్న మేము ఒక [illegible] పచ్చిక మీద కూర్చున్నాం. పరిసరాలు మరిచి, గుండె సితం మీరి [illegible]కుంటూండగా 'ఏం మాట్లాడాలో, ఏలాగో తెలియక తలవెత్తి [illegible] కున్నాం. కాసేపటికి జయంతి "మీ రంటె నా కేదో. . ." అంటూ తడ బడింది.

"ఇ. . .దిగ. . .ఉంది. . . అని మాత్రమే నేనూ చెప్పగలిగేది" అన్నాను [illegible] చిక్కబట్టుకుని. ఆ మీదట మాటలు పెరిగాయి. అలా పెరిగి పెరిగి వాళ్ళ ఇంటి విషయాలు విని, మా ఇంటి వివరాలు వినిపించడంతో ఆగాయి.

అప్పటికి తేలికపడి చుట్టూ చూశాను. పడమటి కొండనుండి సూర్యుడు సము ద్రంలోకి దుముకుతున్నాడు. ముసురు కుంటున్న పొగ లాగా చెదురు మదురుగా మబ్బులు తారాడుతున్నాయి. పార్కులో చుట్టూరా ఉన్న చెట్లు, వాటిపైన తెలుపు ముసిరిన ఆకాశం తాలూకు కింది అంచులు—చీకటి గుట్టల మీద వెలుగు మంచు పేరుకున్నట్టు.

ఇంతలో నా చూపు వెంట చూపు అనిస్తూ, "ఏమండీ! మీరు చక్కని గీతాలు వ్రాస్తారటగా" అని అడిగింది జయంతి. "మీ చక్కని కంఠంతో వాటికి ప్రాణం పోస్తారా?" అని ఆమె కళ్ళలోకి చూశాను. మాట ముగుస్తూండ గానే చెట్టు మీద నున్న చిలక పలికినట్టు మెడ వాల్చి నవ్వింది. చిందిన ఆ నవ్వుని తలా ఇంతింత పంచుకుని పార్కు దీపాలు వెలిగాయి.

వెంటనే లేచి, చేయి పందించి లేవదీసి, అడుగు వెంట అడుగుగా

ఆమెను వాళ్ళింటి దగ్గర విడిచి డ్రాప్ చేసి వదిలాను.

వెన్నెగా తిరుగుతూన్న చక్రం నడిమి ఆకుల నీడలు పడుతున్నట్టు వనజ ముఖంలో అనుమాన ఛాయలు, విషాద రేఖలు గోచరిస్తున్నాయి.

* * *

ఫిబ్రవరి, 4.

ఈ రోజు జయంతి నన్నింటికి తీసుకెళ్ళి వాళ్ళ అమ్మా, నాన్నలకు పరిచ యం చేసింది. జయంతి నాన్న మాధవ రావుగారు రిటైర్డ్ సబ్‌-ఇన్‌స్పెక్టర్. వాళ్ళమ్మ పేరు సుశీలమ్మ.

నా పట్ల వారి ప్రవర్తనా, వారు చూపుతూన్న ఆదరణా అంచనా వేస్తే జయంతి ఉన్నంత కంటే నన్నెక్కువ చేసి వాళ్ళకు చెప్పి ఉండాలి అనిపించింది.

ఆ నాటే జయంతితో అంటే-- 'మన కూతురు చెప్పింది అక్షరాలా నిజం అనుకునే రోజులు వస్తాయి లెండి వాళ్ళకు' అన్నది. నవ్వుకున్నాను.

ఆ వేళ సాయంత్రం సుశీలమ్మ నాతో 'మరి. . . నీ విషయంలో ఎక్కువ చొరవ తీసుకుంటున్నాం అనుకోకుంటే, బాబూ, మ న్విక్కడికే వచ్చేయ్. మెస్సు తిండి మాని మాతోనే ఉండచ్చు' అని, కూతురి వైపు తిరిగి, 'అబ్బాయికి మేడ మీది ముందు రూము ఖాళీ చేసి ఉంచమ్మా. చదువుకోవడానికి అక్కడైతే సౌకర్యంగా ఉంటుంది' అని సూచించింది.

విరుత్తరుణ్ణయిన నేను జయంతి కళ్ళలోని కాంతిని చూసి తృప్తి పడ్డాను.

* * *

ఇంద్రధనుస్సు తనకున్న ఒక్కొక్క రంగుతోనూ క్రమంగా వనజ ముఖంలో చోటు చేసుకుంటూంది.

* *

ఏప్రిల్, 20.

మా కాలేజీ కల్చరల్ డేస్‌లో ఇది మూడవ రోజు ఆఖరుది. ఆయా పోటీల్లో గెలుపొందినవారికి బహుమతి ప్రదానమూ, ఒకే ఒక జానపద నృత్యమూ ఆ నాటి కార్యక్రమం.

స్టేట్ మినిస్టర్ అధ్యక్షతను జరిగిన ఆ సమావేశంలో మా ప్రిన్సిపల్‌గారు యువతరం తన కర్తవ్యాన్నీ, బాధ్యతనూ గుర్తించి ప్రవర్తించవలసిందిగా కోరుతూ, 'ఉదాహరణకి మన కళాశాలలోని జయంతి, శంకరం—వీళ్ళిద్దరూ అటు విద్యార్థినీ లోకానికీ, ఇటు విద్యార్థిలోకానికీ ప్రతి నిధులు. వీళ్ళ నాదర్శంగా యువతరం సంస్కారవంతమైన పరిధిలో ఉజ్జ్వల భవిష్యత్తును సాధించాలని ఆశిస్తున్నాను' అని తను ఉపన్యాసం ముగించారు.

ఆ మాటలు వింటున్నప్పుడు పట్టరాని ఆనందంతో ఉక్కిరి బిక్కిరై పోయాను. ఆ తరవాత నా గీతంతో జయంతి కూర్చిన సంగీతానికి బహుమతిగా కాలేజీ మిత్రవాళ్ళ హర్షధ్వానాల మధ్య మినిస్టర్ గారి నుండి శాండల్‌షీటును అందు కున్నాను. అదే తడవుగా ఒక్క ఉదుటున గ్రీన్‌రూములోకి దూసుకు వెళ్ళి తక్కిన కొంతమంది అమ్మాయిలతో కలిసి జానపద నృత్యానికి మేకప్ అవుతూన్న జయంతికి చూపాను.

ఆ శాండల్ షీటులో ఉవ్వెత్తున ఎగిరి విరిగిపడే అలలు. వాటిపైన ముందు భాగం కొద్దిగా లేచి ఉయ్యాలలూగుతున్నట్టున్న నావ. అందులో దూరానికి దృష్టి సారించిన ఒక ప్రేమ జంట. ఆ పైన తెరచాప. దాని వెనక దూదిపింజల్లా తేలిపోయే మబ్బులు. వాటి మధ్యన అన్నింటినీ, ఆ ఇద్దరినీ వెన్నెల స్నానాలాడించే పున్నమి చంద్రుడు ఈ చిత్రం చెక్కబడి ఉంది.

మాతో కలిసి చిత్రాన్ని చూస్తున్న వారిలో కృష్ణవేణి చెవిలో చెబుతూన్నట్టుగా నాకు వినిపించేటట్టు జయంతితో ఇలా అన్నది: 'ఏమే, జయంతీ! ఇందులోని ఇద్దరూ మీ రిద్దరయితే ఎంత బాగుం డేది! అల్లాంటి రోజూ తొందర్లో వస్తుంది లేవే!'

జయంతి సిగ్గుతో తన లోకి తానే ముడుచుకుపోయింది.

'కృష్ణవేణి అన్న ఆ మాటలు నేటికి నిజమయ్యాయి' అని నే నీ డైరీలో ఏ రోజుటికి వ్రాసుకోగలనో!

• • •

ఇంతా చదివి ఇంకక్కడ నిలవలేక పోయింది వనజ. ఉక్రోషంతో పరుగున వచ్చి వెన్నెల్లో కూర్చున్న శంకరం చేతికి కాగితాల నిచ్చింది. ఏమిటో అని ఆశ్చర్య పడుతూ చూసిన శంకరానికి జరిగిందంతా అర్థమైంది. నవ్వుతూ కాగితాలతో బాటుగా వనజ చేతినికూడా అంది పుచ్చు కుని, 'పిచ్చి వనజా! బోల్తా పడ్డావ్. ఇది కథే గాని, నిజానికి జరిగిన కథ కాదు. ఏదో ఊసుపోకగా కథ వ్రాద్దామని వెరైటీ కోసం 'డైరీ నోట్స్' లోనే నడుపుకుంటూ వచ్చి మంచి ఎండింగ్ తట్టక అలానే ఉంచేశాను. దా న్నెలా ముగించాలో ఇప్పుడు తెలిసింది' అంటూ ఆమె బుగ్గల మీది కన్నీటి చుక్కల్ని తుడిచాడు.

మబ్బుతెర తొలగగానే చంద్రుడు ఆత్రతగా తొంగి చూశాడు. ★